

Arrest

nr. 322 402 van 25 februari 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HAUQUIER
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 september 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 december 2024.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. HAUQUIER verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 26 september 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij in Bulgarije subsidiaire bescherming verleend werd (administratief dossier, map 5, documenten, stuk 1 en 2 en NPO, p. 8). Verzoekende partij ontving ook een

verblijfsvergunning die geldig is tot en met 9 mei 2026 (administratief dossier, map 5, documenten, stuk 2 en NPO, p. 12).

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Bulgarije sprake is van een precare situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Bulgarije. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting of sociale bijstand en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's. Echter, er kan niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Bulgarije werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

Verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Bulgarije of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in

strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Uit haar verklaringen blijkt dat zij kampt met eczeem (NPO, p. 3). Verder wordt in het verzoekschrift ook gesteld dat zij zou kampen met ernstige medische problemen aan haar hand. Echter hierover is niets terug te vinden in de verklaringen van verzoekende partij, noch in de neergelegde stukken. Zij toont met het voorgaande niet aan dat zij kampt met medische of psychologische problemen of andere elementen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Er kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid vastgesteld worden in hoofde van verzoekende partij. Aldus brengt verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen die blijf geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Bulgarije, of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

In casu ligt de situatie voor van een zevenentwintig jarige Syrische man. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij in Bulgarije subsidiaire bescherming verleend werd (administratief dossier, map 5, documenten, stuk 1 en 2 en NPO, p. 8). Verzoekende partij ontving ook een verblijfsvergunning die geldig is tot en met 9 mei 2026 (administratief dossier, map 5, documenten, stuk 2 en NPO, p. 12). Dit is in overeenstemming met de algemene landeninformatie waaruit blijkt dat de verblijfstitels voor personen met subsidiaire bescherming in Bulgarije een geldigheid van drie jaar hebben (AIDA, "Country Report Bulgaria. Update 2023", april 2024, p. 110). Zij is in het bezit van een geldige verblijfstitel en valt aldus niet onder de juridische 'catch 22'. Dit is de situatie waarin begunstigden, om hun identiteitsdocumenten te verkrijgen, een woonplaats moeten opgeven om geregistreerd te kunnen worden in de 'civiele nationale database'. Echter mogen begunstigden niet langer het adres gebruiken van het opvangcentrum waar zij verblijven en moeten dus een eigen adres opgeven. Om een woning te huren, moeten zij echter beschikken over geldige identiteitsdocumenten. Hierdoor wordt het zowel onmogelijk voor hen om een geldig adres of domicilie op te geven aangezien zij geen verblijfplaats kunnen huren zonder een geldig identiteitsdocument als onmogelijk om identiteitsdocumenten te verkrijgen aangezien zij hiervoor een geldig adres of domicilie moeten hebben. Deze juridische 'catch 22' heeft geleid tot voortdurende wanpraktijken, waaronder valse huur- en adresregistraties om begunstigden in staat te stellen identiteitsdocumenten te verkrijgen, aangezien een geldig identiteitsdocument een voorwaarde is voor het uitoefenen van hun rechten (AIDA Bulgarije update 2023, p. 110).

De Raad wijst erop dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen niet genoegzaam blijken uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. Verzoekende partij vertrok relatief kort na het verkrijgen van haar internationale beschermingsstatus. Zij verkreeg haar documenten op 3 juli 2023 en verliet Bulgarije reeds op 15 oktober 2023, amper drieënhalve maand later (administratief dossier, map 7, DVZ, DVZ verklaring, vraag 33 en map 5, documenten, stuk 1). Zelf verklaart zij bovendien maximaal tweeëneenhalve maand gebleven te zijn (NPO, p. 8). Dit getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan uit te bouwen in Bulgarije en aldaar haar rechten te doen gelden. Het is voor verzoekende partij niet mogelijk om op basis van zulk kortstondig verblijf na het verkrijgen van internationale bescherming en de juiste documenten, conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg of het aanbieden van taalcursussen in Bulgarije. Verzoekende partij verklaart dat zij, nadat ze het kamp diende te verlaten, bijna altijd op straat sliep. Ze kreeg af en toe hulp van een vriend die haar in een hotel liet overnachten of zij kreeg geld van haar broer dat zij gebruikte voor een hotelovernachting en kreeg soms eten bij de moskee die zij bezocht (NPO, p. 12-13). Zij stelt naar werk gezocht te hebben door bij veel verschillende bedrijven langs te gaan, maar vond niets omdat zij de taal niet sprak. Zij probeerde om Bulgaars te leren via Youtube, maar dit was moeilijk. Volgens verzoekende partij was er geen mogelijkheid tot het volgen van taallessen en waren er in Bulgarije verder ook geen organisaties die haar konden helpen of begeleiden in haar zoektocht naar huisvesting, taallessen of werk (NPO, p. 13). Uit haar verklaringen kan nochtans afgeleid worden dat zij, toen zij nog als verzoeker om internationale bescherming in het kamp verbleef, informeerde achter de mogelijkheid van taallessen. Deze lessen werden echter gegeven in het centrum van de stad, ver weg van het kamp waardoor deze moeilijk te bereiken waren en kosten bovendien geld (NPO, p. 6-7). Uit niets blijkt dat verzoekende partij in de onmogelijkheid was om, nadat zij het kamp verlaten had, deze taallessen te volgen. Ook haar verklaringen met betrekking tot de beperkte behandeling voor haar eczeem betreffen de periode dat verzoekende partij nog geen begunstigde van internationale bescherming was. Bovendien blijkt uit haar verklaringen dat zij wel degelijk toegang had tot een dokter en dat deze haar adviseerde om weg te blijven van water om te voorkomen dat haar eczeem erger werd (NPO, p. 3). Wat betreft haar zoektocht naar werk kan niet blijken dat verzoekende partij pogingen ondernomen heeft om zich te beroepen op de hulp van de Bulgaarse overheid om haar te begeleiden of dat zij contact met hen opnam in verband met haar zoektocht naar huisvesting. Verzoekende partij verklaart zelf geen persoonlijke problemen ondervonden te hebben in Bulgarije en stelt dat zij zou willen terugkeren indien zij daar werk zou

kunnen vinden (NPO, p. 13-14). Zij toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Bulgarije en wanneer zij ernstige pogingen zou ondernemen om werk te vinden, zij hiertoe niet in staat zou zijn. Zij toont op basis van het bovenstaande niet concreet aan dat zij niet in staat was om haar rechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije te doen gelden of dat zij in een verregaande materiële deprivatie terecht zal komen bij een terugkeer ernaartoe, die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest.

Waar zij ten slotte nog foto's en video's van de levensomstandigheden in het kamp neerlegt, dient opgemerkt te worden dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van haar situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigten van internationale bescherming in Bulgarije, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Bulgarije in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Bulgarije persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Bulgarije in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Bulgaarse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Bulgarije werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Bulgarije zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

5. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Bulgarije."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De commissaris-generaal is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 6 februari 2025 staat het volgende vermeld:

“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. VzP is het niet eens met de analyse van de Raad als zou ze niet voldoende inspanning gedaan hebben, een onterechte appreciatie van haar gedane moeite. Ze kon geen taallessen volgen want daartoe liepen de kosten te hoog op en ze moest intussen ook zorgen dat ze kon eten, ze had geen werk en geen huis. Toegang hebben tot een dokter betekent niet ook toegang te hebben tot een effectieve behandeling. Ze vraagt de beschikking om te draaien want ze komt wel in aanmerking voor bescherming.”

5. De verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 9 december 2024.

Waar een vraag tot horen als doel heeft om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is en waarom, gaat verzoekende partij hieraan geheel voorbij en blijft zij desbetreffend manifest in gebreke. Verzoekende partij gaat immers niet, laat staan concreet in op de inhoud van de beschikking. Ze beperkt zich daarentegen hoofdzakelijk tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en reeds aangehaalde argumenten, elementen waarmee reeds terdege rekening werd gehouden en waarop werd ingegaan. Ze laat daarbij evenwel na te repliceren op hetgeen hierover in de beschikking concreet wordt vastgesteld.

5.1. In voormelde beschikking erkent de Raad dat blijkens de beschikbare landeninformatie er in Bulgarije sprake is van een precare situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Bulgarije. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, onder meer omwille van de administratieve obstakels en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's (gebrek aan ondersteuning bij integratie) waarmee zij worden geconfronteerd, waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terechtkomen, met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting alsook een uiterst beperkte toegang of mogelijkheid voor statushouders om zelfs de meest elementaire sociale, arbeids- en gezondheidsrechten te genieten. Er kan echter niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is. De Raad leest in het AIDA-rapport geen situatie van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91). Aldus zijn de omstandigheden in Bulgarije niet zo dat statushouders structureel op grote schaal en voor langere periodes het reële risico lopen dat zij daadwerkelijk niet kunnen voorzien in hun basisbehoeften zoals wonen, onderdak en eten en dat zij daarom een reëel risico lopen op een schending van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM. De situatie gekenmerkt door de onzekerheid over een mogelijke catch-22-situatie en de gevolgen van de zgn. *“zero integration policy”*, is onvoldoende om die drempel te halen.

Het betoog ter terechtzitting laat niet toe anders te oordelen met betrekking tot de situatie van personen die internationale bescherming in Bulgarije genieten, dan hetgeen uiteengezet in de beschikking, met name dat niet blijkt dat de levensomstandigheden in Bulgarije voor statushouders dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van haar individuele omstandigheden. In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89). De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van de verzoekende partij in Bulgarije zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van de beschermingsverzoek, waarbij het aan haar toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Bulgarije werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

5.2. In voormelde beschikking wordt aldus met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing uitgebreid ingegaan op haar persoonlijke situatie als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije en worden de door haar aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarbij wordt vastgesteld dat zij niet aantoonde dat zij persoonlijk haar rechten en voordelen als statushouder in Bulgarije niet meer kan laten gelden en een situatie van materiële deprivatie dreigt.

Zoals eerder in de beschikking werd opgemerkt, werd aan de verzoekende partij in Bulgarije internationale bescherming, in de vorm van subsidiaire bescherming, verleend, en beschikt zij over een Bulgaarse verblijfsvergunning die nog geldig is tot 9 mei 2026. Tevens werd er in de beschikking op gewezen en uiteengezet dat, gelet op het in het bezit zijn van een geldige verblijfstitel, de verzoekende partij niet valt onder de juridische ‘catch 22’.

Door voorts op zitting louter te ontkennen dat zij geen ernstige pogingen zou hebben gedaan om zich te integreren in Bulgarije, waarbij zij aangeeft dat ze geen werk en huis had, *ze geen taallessen kon volgen want daartoe liepen de kosten te hoog op en ze moest intussen ook zorgen dat ze kon eten*, en aldus meent dat ze voldoende inspanningen gedaan heeft, slaagt de verzoekende partij er geenszins in afbreuk te doen aan de grond in de beschikking, in punt 4 waarbij wordt vastgesteld en geoordeeld dat verzoekende partij niet aantoonde dat zij ernstige pogingen heeft ondernomen om haar rechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije te doen gelden of dat zij bij terugkeer er in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

De verzoekende partij doet ter terechtzitting geen enkele ernstige poging om concreet en inhoudelijk op deze in de beschikking gedane vaststellingen in te gaan. Ze beperkt zich tot te herhalen dat ze geen taallessen kon volgen in Bulgarije, ze er geen werk had, er geen huis had en louter te plegen dat ze geen effectieve medische behandeling in Bulgarije kon krijgen terwijl uit de hierboven vermelde beschikking wel degelijk blijkt dat ze toegang had tot een arts en deze haar advies gaf. Ze brengt verder niet naar voor wat volgens haar dan wel een effectieve medische behandeling inhoudt.

Voorts heeft de verzoekende partij ongeveer drie maanden nadat zij er internationale bescherming verkreeg, Bulgarije verlaten. Zoals reeds in voormelde beschikking gesteld, betreft dit een zeer korte periode en getuigt het niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Bulgarije uit te bouwen en er haar rechten te doen gelden.

De Raad herinnert er nog aan dat situaties die geen “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, volgens het Hof van Justitie niet van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt:

- door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden;
- door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat;
- door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend;
- door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft; of
- door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [arrest Ibrahim e.a, punten 91-94 en arrest Jawo, punten 93-97].

Met de door haar ter zitting (opnieuw) aangevoerde elementen wordt aldus en werd al eerder rekening gehouden. Door louter diezelfde al eerder aangehaalde elementen te herhalen waarover reeds terdege werd geoordeeld in de beschikking en door voorts zonder meer de gronden van de beschikking op algemene wijze te ontkennen, zonder daadwerkelijk enige concrete repliek met betrekking tot de inhoud van de beschikking te formuleren (ter verklaring of weerlegging ervan), gaat ze evenwel geheel voorbij aan het doel van de vraag

tot horen. Haar verzoek tot horen is zodoende doelloos, minstens zinloos en lijkt er enkel toe te strekken de beroepsprocedure nodeloos te verlengen.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in voormelde beschikking opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Bulgarije.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig februari tweeduizend vijftientwintig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS